

[Gregersen.]

I øvrigt skal jeg henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Behandlingen af Socialministerens Lovforslag her i Tinget forleden Dag.

Socialministeren (Steincke): Da jeg ikke kan have noget Ønske om, at Diskussionen om Vinterhjælp ogsaa i Dag skal strække sig over flere Timer, skal jeg indskrænke mig til nogle korte Bemærkninger.

Jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at jeg, hvis det er hans Formaal med de Lovforslag, han fremsætter her, at der skal komme noget godt ud af disse Forslag, ikke forstaar, hvorfor han saa altid, hvor det drejer sig om mig, henviger sig til en Række Insinuationer og Overdrivelser og i det hele giver en tendentiøs Fremstilling af det, jeg har sagt. Det kan umuligt tjene noget prisværdigt Formaal og heller ikke tjene til Fremme af de Lovforslag, det ærede Medlem fremsætter.

Det er jo urigtigt, naar det ærede Medlem hævder, at alle Indvendinger fra mig havde til Formaal: hvordan faar vi skaaret Hjælpen ned? Det er en ganske tendentiøs Fremstilling. Min Kritik gik nærmest ud paa at paavise, det burde være saaledes, at den Hjælp, der kunde ydes, blev fordelt paa en saa retfærdig Maade som muligt. Det betyder ikke, at man kan opnaa en fuldkommen matematisk nøjagtig Lighed. Det ved vi godt, men det betyder, at der kan findes betydeligt bedre Maader at opnaa denne saakaldte Retfærdighed eller ligelige Fordeling af Hjælpen paa end den, de ærede Forslagsstillere har været inde paa.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde om en af mine Indvendinger, den, der gik ud paa, at det gik ikke an at udbetale Hjælpen, blot fordi vedkommende var holdt op at arbejde, naar han i en lang Periode havde haft Arbejde, at selv om man har haft Arbejde, kan man godt have opbrugt Pengene. Det er ikke det, Spørgsmaalet drejer sig om. Spørgsmaalet drejer sig om, at, naar man har en begrænset Sum til Raadighed, disse Penge da kommer til Anvendelse paa en saa praktisk, rimelig og fornuftig Maade som muligt. Da er det ikke praktisk, rimeligt og fornuftigt at anvende disse Penge, som der er i høj Grad Brug for til Personer, der har haft aarelang Arbejdsløshed, til at yde til Folk, der har haft aarelangt Arbejde, men som nu pludselig er blevet arbejdsløse.

Endvidere hævdede jeg, at det ikke gik an i en Lov af denne Art at mangle Kontrolbestemmelser, hvortil det ærede Medlem

paa sin sædvanlige Maade svarede: Ja, der har vi det, hvordan skal vi forhindre de arbejdsløse i at faa for meget? Det er jo ganske tendentiøst. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at hvis man vedtog hans Forslag og der skete det, at blot nogle ganske faa — det behøvede ikke at være mange arbejdsløse — fik Hjælp udbetalt fra 2—3 Kommuner, lagde vi hele denne Lovgivning for Hjad her i Landet.

Det er det, jeg vil undgaa gennem Kontrolbestemmelser. Jeg vil undgaa, at nogle faa vil misbruge den, saa Uvillien mod dem vender sig mod de samlede arbejdsløse. Hvorfor skal det fremstilles tendentiøst? Det ærede Medlem ved jo dog meget godt, at hvad jeg siger, er rigtigt, at der vilde være en Del Personer, som vilde misbruge en Lovgivning af den Art, hvis der ingen Kontrolbestemmelser var.

Det ærede Medlem siger, at der er den Forskel paa Regeringens Lovforslag og det kommunistiske Lovforslag, at dette bygger paa et helt andet Princip. Hans Lovforslag gør det, siger det ærede Medlem, ikke til en Skønssag, om Hjælp skal ydes, men til en ubetinget Ret at faa Hjælp. Jeg har i Aarenes Løb beskæftiget mig saa meget med disse Principspørgsmaal i Sociallovgivningen, at jeg vel neppe behøver overfor dette høje Tings Medlemmer at gøre nærmere Rede for, hvorfor jeg ikke mener, man kan lægge Retsprincippet til Grund for dette Forslag. Forholdet er det, at hvor det drejer sig om en fast Hjælp efter faste Takster eller lignende, staar man sig ud fra alle Synspunkter ved at give denne Hjælp som en ubetinget Ret, men hvor det drejer sig om en øjeblikkelig Tvangssituation, hvor det kniber med Pengene, staar man sig ved at afpasse Hjælpen efter den enkelte Modtagers Trang. Det er det, der er Tale om her.

Jeg forsøgte ved de første Kriselove, som var knyttet til Arbejdsløshedsloven, at indføre Retsprincippet, at fastsætte faste Takster, og det vakte en mægtig Uvillie ude omkring, fordi Taksterne var saa forskellige i Arbejdsløshedskasserne, at man ofte kom til at yde en alt for ringe Hjælp i Tilfælde, hvor man ved en trangsmæssig Bedømmelse vilde have ydet langt større Hjælp. Hvis det ærede Medlem havde været med i Forhandlingerne her, de foregaaende Aar, vilde han vide, at det er Forholdene, det er det finansielle Pres, der har bevirket, at man efterhaanden er kommet over til Lovbestemmelser, hvorigennem man søger at sikre sig, at der ydes en saa vidt mulig til det enkelte Tilfælde afpasset Hjælp, for